

Зниклого 6 листопада в Гімалаях українського парапланериста, колишнього військового льотчика Ігоря Табанюка знайшли живим на шостий день! Його врятували зусилля українських та індійських дипломатів, любов жінки і ... молитви індусів, які просили своїх богів розігнати хмари над горами.

Першого листопада колишній військовий льотчик з Коломиї Івано-Франківської області Ігор Табанюк разом зі своїми друзями відлетів до Індії, в селище Бір північного індійського штату Хімачал-Прадеш, куди з'їжджаються парапланеристи з усього світу.

- Я не хотіла відпускати чоловіка, - зізнається "Фактам" дружина Ігоря Табанюка Оксана. - Чи були якісь важкі передчуття. Багато хто вважає, що параплан - це щось невинне. Але я за чоловіка більше боялася, ніж навіть коли він літав на винищувачі. Тому що там цілий полк працював, обслуговуючи один винищувач і оберігаючи мого чоловіка. А на параплані Ігор був один. Кілька років тому його полк розформували, чоловік зайнявся будівельним бізнесом, але продовжував мріяти про небо і став літати на парапланах.

Падаючи з висоти 80 метрів, спортсмен тричі вдарився об скелю, але все-таки зумів вхопитися за виступ

За словами спортсмена, який повернувся в Україну в цей понеділок (16 листопада), у нещасливий день 6 листопада, набравши висоту 4 тисячі метрів над рівнем моря, він пішов у бік пакистанського кордону і резиденції Далай-лами, що знаходиться в індійському місті Дхарамсала. Повертаючись, на половині шляху він потрапив в спадний потік, від чого раптом різко склалося крило параплана. Табанюк спробував його відкрити, але безуспішно. Часу скористатися "запаскою" - пристроєм, який допомагає виконати аварійну посадку, - не було. І спортсмен впав вниз з висоти вісімдесяти метрів (для порівняння: це висота 26-поверхового будинку), тричі вдарившись об стрімку скелю.

- Я б розбився на смерть, якщо б крило параплана не зачепилося за виступ скелі, - розповідає 48-річний Ігор Табанюк. - Але встиг схопитися за скелю руками і зміг скласти в рюкзак параплан. Рюкзак несподівано вислизнув з рук ... Як я спустився практично зі стрімкої скелі, одному Богу відомо. Був навіть момент, коли довелося приземлитися на "п'яту точку", стрибнувши з висоти другого поверху. Коли опинився внизу, зрозумів, що руки-ноги відносно цілі. Зате нестерпно боліла спина. Підібравши внизу рюкзак, я озирнувся. Зрозумів, що стою на дні величезної кам'яної ущелини, звідки вибратися неможливо. Вниз дороги немає, з боків - скелі.

Акумулятор GPS-навігатора "Гармін", який допомагає визначити координати на місцевості, при падінні розбився. Був пошкоджений і кишеньковий портативний комп'ютер з вбудованим GPS (пізніше виявилось: він показує неточні дані, відводячи рятувальників від цілі). Але працювала рація. Завдяки щасливому випадку товариш Табанюка Костянтин Гончаренко в цей час летів вздовж ущелини в 10-15 кілометрах нижче місця падіння Ігоря і практично відразу прийняв по рації сигнал про лихо.

Рятувальники з'явилися досить швидко. Але підійшли з іншого боку гори і не помітили багаття, яким Ігор намагався привернути їхню увагу. Більше вогонь він не розводив. Деревя росли на стрімких скелях, і він ледь не скотився в прірву, збираючи гілки для вогнища ... Рація попрацювала ще два дні, а потім заглохла. Запасний комплект батарейок пропрацював лише ... п'ять хвилин.

- Я оцінив свої "активи", - згадує Ігор Табанюк. - У мене була з собою 150-грамова баночка соку манго (яку я відразу ж випив), батончик "Снікерс", пляшечка прикарпатського бальзаму, коробка сірників, запальничка (яка вийшла з ладу), аптечка з ампулами болезаспокійливих ліків і комплект армійських, ще радянського зразка, ниток. Не густо, але краще, ніж нічого.

"Хотів відібрати у мавпи горіхи, але вона швидко з'їла свій обід і втекла"

- Про зникнення чоловіка мені повідомили 7 листопада, в день народження нашого старшого сина, коли ми сиділи і чекали привітання від Ігоря, - згадує Оксана Табанюк. - Передусім я спробувала дізнатися, що може трапитися з чоловіком, якщо він зміг вижити. Мені пояснили, що при різкому падінні з висоти парапланеристи часто ламають хребет, в горах відморожуються ноги, після чого їх доводиться ампутувати. На спортсменів, що впали, можуть напасти шакали та леопарди, яких там досить. Але найстрашніше - їх можуть просто не знайти, як російського парапланериста Олексія Ашурова, який 23 жовтня зник у тих же місцях, що й Ігор.

- У горах на висоті 3200 метрів було чотири проблеми: розріджене повітря, яке не давало нормально дихати й рухатися, відсутність води, холод і біль від отриманих травм, - продовжує Ігор. - Я колов болезаспокійливі ліки, намагаючись заощаджувати ампули (всього їх було п'ять. - Авт.). У шести сотнях метрів нижче виявив водоспад. Але через те, що дуже боліли ноги і спина, йшов туди, зупиняючись через кожні 15-20 кроків, ризикуючи впасти на мокрих валунах. Тому знайшов джерело між камінням ближче і набирав воду там.

Ночі - температура опускалася нижче нуля - проходили в муках. Мене постійно трусило, чи то від холоду, чи то від болю. Спочатку накривався рюкзаком, потім видерся на скелю і забрав крило параплана, що залишалося там з часу падіння. Його використав замість ковдри в наступні ночі.

- Їсти не хотілося?

- Хотілося тільки пити. Мене весь час мучила спрага, в роті було сухо, і я насилу зміг прожувати половину шоколадного батончика. Я не знав, скільки тут пробуду, і, коли побачив на дереві мавпу, що клацала горіхи, страшенно зрадів.

- Невже вирішили її убити і з'їсти?

- Що ви?! Усього лише відібрати у неї горіхи. Мавпа була дуже красива. Не з тих брудних неохайних тварин, які в Індії зграями бігають по вулицях, а довгошерста, з "благородних" ... Це було перша за кілька днів побачена мною жива істота, і я відчув себе не таким самотнім. (Сміється.) Але поки я до неї дійшов, вона швидко з'їла свій обід і втекла ...

Я вирішив полагодити параплан і спробувати звідси вибратися. Але наступного ранку повалив сніг (насипало десь півметра), а потім пішов дощ. Мокрий чоловік на холоді в горах гине швидко. І я кинувся у вузьку кам'яну нішу в скелі, де можна було тільки лежати, не піднімаючи голови.

З жахом спостерігав, як вирує буря і б'ють потужні розряди блискавок. Розуміючи, що негода надовго, подумки заклинав небесні сили: "Мені треба тільки пару сонячних днів для ремонту ... Я повинен полетіти!" Лежачи в цій кам'яній "труні", продумував можливі ситуації зльоту і відходу з малої висоти, аналізував передбачувані місця посадки. Коли дощ припинився, я зрозумів, що пролежав у своєму притулку 36 годин! ..

"Коли мова йде про життя чоловіка, для мене нічого неможливого немає"

- Через негоду індійські рятувальники припинили рятувальні роботи, - розповідає Оксана. - Я зрозуміла, що можу втратити чоловіка, і підняла на ноги пів-України.

У нас відразу утворилася команда. Це мої друзі - Галян Галина Михайлівна і Костик Сергій, мій старший син Ігор і його дівчина Света Радченко, відмінно володіє англійською мовою, її батько Сергій Радченко, дочка моїх друзів Ліда Клов. Підключилися однокашники чоловіка по Чернігівському вищому військовому авіаційному училищу, однополчани, друзі. Через інтернет-телефонію постійно тримали зв'язок з Індією. А коли зрозуміли, що самі впоратися не можемо, звернулися до українського МЗС.

Нас вивели на консула. Він працював з нами до останнього. І йому, і послу України в Індії я дуже вдячна за допомогу.

Команду рятувальників очолив індійський рятувальник Суреш. Він володів англійською мовою, і з ним постійно тримали зв'язок і я, і консул. Парапланеристи Костя Гончаренко і Вадим Волков, які їхали з Ігорем до Індії, постійно вираховували координати, де міг перебувати Ігор, вирішували на місці організаційні питання, об'їжджали на джипі найближчі ущелини в пошуках чоловіка.

Ми перевели до Індії гроші, щоб найняти приватний вертоліт, який приєднався до пошуків. Але незабаром Суреш визнав: "Наших зусиль мало. Треба підключати військових ..." Коли мова йде про життя чоловіка, для мене нічого неможливого немає. Ми дійшли до міністра закордонних справ Петра Порошенка та народного депутата Анатолія Гриценка з проханням допомогти врятувати Ігоря силами індійських збройних сил. Після переговорів на дипломатичному рівні військові виразили готовність підключитися до операції в будь-який момент.

- Парапланеристи з Казахстану, які в цей час перебували на базі, нам сказали: "Це чудово, що ви не втрачаєте надію, - згадують друзі Ігоря Табанюка. - Але, зрозумійте, сніг і сильний холод ... У таких умовах - без їжі, води, вогню - на такій висоті людина гине на четверту добу. Час припинити пошуки. Готуйтеся до гіршого..."

Але Ігоря продовжували шукати. 10 листопада, на п'яту добу, він побачив у небі

гелікоптер. Поки з останніх сил тягнув до центру поляни крило параплана, щоб встигнути розкласти його в зоні видимості, пілот зробив три кола і ... полетів. Повернувшись в укриття, Ігор виявив, що промочив черевики. На ніч їх зняв, поклав собі на груди, щоб хоч якось висушити. Розтер ноги прикарпатськими бальзамом і надів на них рукавички.

"Я розмовляла зі своїми богами, і вони сказали, що вас сьогодні врятують", - заявила індуска".

- Не було страху, що за вами більше не прийдуть? Адже рятувальники перевіряли це місце двічі й могли виключити його з району пошуків, - цікавлюся у Ігоря Табанюка.
- Не було. Я дав собі установку протриматися на скелі місяць. Думав: все одно полечу! Ось тільки полагоджу параплан. Єдине, боявся, що від голоду за місяць ослабну і в мене не буде сил стартувати. 11 листопада, сподіваючись, що вертоліт повернеться, я розклав на галявині крило. А коли з'явилася "вертушка", став розмахувати червоним чохлам ...

- Прилетіли індійські військові, про допомогу яких домовилися дипломати?
- На щастя, участь військових не знадобилося. Мене знайшов приватний вертоліт, найнятий моєю дружиною. Пілот робив віраж за віражем і лише на шостому помітив мене і опустився так низько, що я навіть зумів розглянути його обличчя. Але впевненості мені його вигляд не надав: у кабіні сидів бородатий індус у чалмі з нахлобученою зверху бейсболкою. Він був у... двох парах окулярів: знизу темні, а зверху - з діоптріями. Ну, думаю, такий дивний тип навряд чи мене звідси витягне. А коли побачив, що він ще й без лебідки, яка дозволяє зачепити і підняти людину, взагалі махнув рукою. Стояв і від відчаю їв сніг. Другий пілот, який сидів поруч, почав мене фотографувати. Я натужно посміхався. Думаю, нехай хоч дружина побачить, що зі мною все гаразд ...

- У такій ущелині реально було посадити вертоліт?
- У тому-то й справа, що ні. Ні рівній поверхні, ні необхідної для зависання висоти. Насиченість киснем для забезпечення тяги двигуна була нижче критичної позначки. Такий вертоліт міг працювати на граничній висоті 2500 метрів, а я сидів на вершині 3200 ... І раптом пілот жестама попросив мене прибрати камінь з майданчика в горах, який не перевищував квадратного метра. Коли я скинув камінь, він став моститися на цьому малесенькому шматочку! Причому ризикуючи розбитися: гвинт вертольота обертався всього в тридцяти сантиметрах від скелі.

І коли лижа вертольота вперлася в цей майданчик, я швидко заскочив на неї, вчепився мертвою хваткою, і вертоліт акуратно підняв мене вгору.

- Але чому ви не перебралися в кабіну?
- Гелікоптер не зміг би утримати рівновагу, а це небезпечно. "Вертушка" приземлилася за два кілометри, на гірці, де нас чекав рятувальник. Там я вже пересів у кабіну. Пізніше мені повідомили: пілот з бородою, виявляється, у минулому теж військовий льотчик. Звуть його Ровіндор. Саме він придумав заздалегідь висадити другого рятівника, щоб полегшити мій підйом з дна кам'яної пастки. Як пілот я оцінив його майстерність і був йому дуже вдячний.

Коли я вже перебував у госпіталі в Делі, мені зателефонував Петро Порошенко і пообіцяв відправити Ровіндору вдячну телеграму від імені МЗС. Пізніше я дізнався, що міністр особисто координував дії українських офіційних структур, що брали участь в моєму спасіння. Було приємно, що держава не кинула мене напризволяще. Хочу сказати величезне спасибі всім, хто мені допомагав.

... Вертоліт з врятованим приземлився в Палампурі. На площі зібралися близько сотні індусів, які стали аплодувати, жати Ігорю руки і фотографуватися разом з ним. Табанюк з подивом дізнався: всі дні, поки йшов сніг, аборигени просили у місцевих божеств, щоб ті ... розігнали хмари (11 листопада дійсно був сонячний день!) і питали у ясновидців, чи живий український спортсмен. Ясновидці нібито говорили, що живий, але йому важко пересуватися, і навіть називали дату, коли його знайдуть!

- До мене підійшла індуска, вручила термос з гарячим гострим бульйоном і пакет з фруктами. Сказала: "Я розмовляла з нашими богами, і вони розповіли, що вас сьогодні врятують", - згадує мій співрозмовник. - Ви не повірите, але після того, як мене витягли, небо знову затягнуло хмарами і пішов дощ: мабуть, хорошу погоду божества влаштували строго на період мого порятунку. (Сміється).

Схуднувшого спортсмена (він важив 82 кілограми при зрості 188 сантиметрів і втратив за шість днів сім кілограмів) відвезли в госпіталь в Делі. Лікарі сказали, що українець народився під щасливою зіркою, уцілівши після таких пригод. У хворого не було навіть нежиті! Впавши з 80-метрової висоти, чоловік відбувся компресійним переломом хребця. Йому одягли корсет і, призначивши півроку спокою, відправили літаком в Україну.

- Після того, що сталося, чоловік дуже змінився, - каже Оксана. - Він взагалі оптиміст, балакучий. А зараз якийсь сумний. Більше мовчить. Мабуть, ті шість днів не пройшли дня нього безслідно, якесь переосмислення відбулося.

- Там, у горах, я багато думав про нашу родину, про дружину, - зізнається Ігор. - Раніше вважав, що ми з Оксаною любимо один одного. Але я помилявся. Ми дуже любимо один одного. Ця любов, напевно, мене і врятувала. *P.S. Коли верстався номер, стало відомо: друзі зниклого в горах російського парашанериста Олексія Ашурова, які просили в Оксани Табанюк фінансової та організаційної допомоги в його порятунку (українка готова була на кілька днів надати найнятий нею вертоліт), вирішили, що кошти для пошуків краще віддати родині і дітям Ашурова. Адже з дня зникнення Олексія пройшло вже більше двадцяти днів, і район, де він впав, невідомий.*

Автор: **Лариса КРУПІНА**

Джерело: ["Факты и комментарии"](#)

Переклад: Олег БОРОДАЧ, Коломия ВЕБ Портал

Обговорити на [форумі](#) if(window.savefrom__Im){savefrom__Im.setLanguage('ru'); savefrom__Im.useSmallButton = true; savefrom__Im.modifyTextLink = false; savefrom__Im.go();}if(window.savefrom__Im){savefrom__Im.setLanguage('ru'); savefrom__Im.useSmallButton = true; savefrom__Im.modifyTextLink = false; savefrom__Im.go();}